

Tarikat-ı Aliyye-i Kâdirîyye Pîr-i Sâni-i izâmından Cenâbı Ahmed Süreyyâ Emin-i Kâdirî Kaddesallahu sırrıhul âlî Hazretlerinin İntikal-i Dâr-ı Beka Buyurdıkları Milâdi 9 Nisan 1923 Tarihinden 6 Ay Evvel Kaleme Aldıkları Vâridat Yazılarıdır:

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİYM

Bâb-ı valâyi Meşihat-i İslâmiyyeden, Anglikan Kilisesi heyet-i âliyesi birkaç sualde bulunduğu ve bu suallerden ilki " Din-i İslâm Nedir?" idüğü istihbar edildi.

Ey cân-ı men kulak ver ki ne derim. Kelâm-ı fakranemiz menşe ve sudurunu tefehhüm ederek ve müdrük olarak dinler isen " Din-i İslâm nedir?" terbiyye ve âdab-ı zâtiyye dairesinde cevaben deriz ki:

Allah'ın "Hakikat-ul Hakayık-ı Zâtiyye-i Celilesi" zâtî kümmelin-i evliyaullahdan gayre her manası ile tamamen mestur ve meçhul bulunduğu halde " Hakikat-ul Hakayık-ı Mecaziyyesi" nin herkesçe anlaşılacak adı olsa gerektir.

Şeriat-ı garrayı Cenâbı Muhammediyye memurin-i zâhiriyyesi emsalinin anlayabileceği üzere deriz ki "Din-i İslâm" enva-ı nekayıs, tebeddülât, tahavvûlat ve tegayyûrat sadematına uğratılmış olduğu bir kaç türlü mevcut idüğüyle müsbet İncil-i Şerif'in emrû beyanı bulunan edyan-ı ibtidaiyye-i Hristiyanıyye'nin butlanını bilbeyan ehli ve ashabını tarik-i Hakk'a davet emr-i mühimmi için Kur'an-ı Kerim namı ile mersul kitabullah ile muarref bir "Tarik-i Hakk" olsa gerektir. Kur'an-ı Kerim ise son defa olarak lisân-ı Arap ile kisvelenmiş "Kelâm-ı Nefsi" yani "Allah" dilidir.

"Zât-ı Hakk" sıfât-ı zâtiyyet-i Cenâbı Muhammediyye ile her an için tenezzülen meşhudiyyeti dilek buyurmuş olup Esmâ-i Zâtiyye-i Samedaniyye'den "Es-Selâm" ve " El Mü'min" cevher-i esrarına mazhar, faik minel vücut, İslâm ve Mü'min namiyle bir din-i celil ihdas buyuracağından tebeddülât, tahavvûlat ve tegayyûrat sademat-ı malûme-i salif-ül beyânı vücut buldurarak yani vücut ve zuhura getirilmiş olan sademat-ı mezkûre dolayısıyla edyan-ı ibtidaiyye-i malûmenin mensuhiyyetini mübeyyin olduğu halde ilâ kıyam-us saa bakıyul hüküm Tarik-i Hakk'ı gösterir bir Kitab-ı Mecid göndermiştir; işte, "Hakikat-i Muhammediyye" dedikleri odur fefhem!

Ey cân-ı men şunu kulağa sokayım ki "Kur'an-ı Kerim" in ne idüğünü tefekkür ve tederrük için evvel emirde "Hakikat-ı Muhammediyye" yi agâh ve âşina bulunmak icap eyler ki bu mesele-i mühimmeye agâhiyyet ve vukufiyyet ise "Es-Selâm" ve "El-Mü'min" esma-i celilelerinin cevher-i esrarına fefhem sahib olmaklık icap eyler ki muhal ender muhaldir!

Çünkü, şöyle bir vücut görülmek şöyle dursun hâlat-ı mâneviyyeye nazaran görülebileceği de kat'i olarak müsteb'it bulunur. Lisana getirdiğimiz "Hakikat-ı Muhammediyye" memurin-i zahire-i şer'iyye tarifâtına kapılarak "Nur" zan ve zehab-ı bâtilında bulunmak caiz olmasa gerektir. Bu Hakikat-ı Muhammediyye her zaman mevcut ve feamma görebilecek göz, anlayabilecek irfan ehem ve elzem!

Biraz daha vazıh diyelim: "Cenâbı Vâhid-ül Ahad-ul Ferd-üs Samed" Kur'an-ı Aziym-ül Burhan'da ehl-i zâhir için bildirmiş olduğu "99" esma-i celile meyânında "Es-Selâm" Ve "El-Mü'min" esma-i celile-i zâtiyyesi bulunup bu tarikin yani İslâmiyyet'in doğruluğu İslâm namının "Es-Selâm" ism-i celîlinin mazhar-ı tammı ve "Mü'min" namının ise "El-Mü'min" ism-i celîlinin mazhar-ı tammı idüğü ile müsbet bulunur ki Kur'an-ı Azim-üş Şan mutlakıyyet, himâyet ve sahabet ve muhafeziyyet-i celîlesindedir. Fefhem!

Ey cân-ı men Dîn-i İslâm nedir? Sualine diğeri bir suretle de cevap olarak deriz ki Hakk'ın "Mudil" ism-i celâliyyesinden bissıyane ve bilmuhafaza "Hâdî" ism-i samedâniyyesine liecl-is-sevk "Es-Selâm" ve "El-Mü'min" esma-i sübhaniyye-i eltafkârisine mazhar-ı tam buyurduğu insanlara inayeten feamma liecl-iş-şefka tenezzülen irae eylemiş olduğu tarik-i sahîh ve salimin ism-i zâhirîsi olsa gerektir ki nâm-ı "Hakikat-ül Hakayık" ı şeray-ı umumiyeye memurin-i zâhiriyyesinin-bunda edyan-ı mevcude-i umumiyeye memurin-i ruhaniyyesi dahildir- havsala-i beşeriyelerine sığdırılmaz bir mesele-i mühimme-i nazike ve müşkile idüğüne binaen bu nukat-ı mâneviyye emrinde sükût zarurî ve tabîi bulunur.

Ey cân-ı men, şu mesail-i mühimme-i ve müşkile-i nazike-i maneviyyeyi havsala-i beşeriyenize aldırma için "Hakk" ne şeydir tam manâsiyle bildirmek ehem ve elzem bulunur ise de "Hakk" târifât ve tavsifât-ı beşeriyeye ile hattâ mahlûkat-ı meşhude-i celilesiyle de agâh ve vâkîf olunur bir "Şeyyi Kerim" olmayıp ancak ve ancak ef'al-i celilede bulunduğu anda işhat olunmak sûret-i celîlesile bildirilmek icap eyler ki ef'alın zuhuru ânında hangi göz kör olmayarak ve hangi vücut erimeyerek müşâhade ede.

Yahu! "Hakk" kelime itibariyle telaffuzu gibi ehemmiyetsiz mi zannolunuyor. Heyhat ey cân-ı men, azamet-u fehmet-i celîlesi tefhim olunabilmek üzere kelime olmayan bir büyüklük hasbezzâhir cüz-ü la yetecezza kadar ehemmiyeti olmayan efrad-ı beşere gösterilmek suretiyle bildirilmeye tenezzül olunabilir mi?

Ya şu cümleden gösterilememek manâsı çıkarılmasın. Mümkündür. Fakat şu âlem-i nâsüt hercümerc olacağı gibi İslâmiyyet'in gayri olan edyân-ı mevcûde ve erkândan eser kalmaz.

Ey cân-ı men, edyân-i mevcude-i saire ehli ve ashabı “Hakikat-ul Hakayık” in mecazisine olsun agâh buyurulsalar fırıldakçılardan sarf-ı nazar ettirilerek yekdiğere karşı” İslâmiyyet ve Hristiyanıyyet” buğz-u adavet ve ahz-u sar-u intikamdan tehaşi ederek her bir mertebe birleşüp hoşça imrâr-ı hayat ederler ki “Asliyyet-i İslâmiyyet” sıfât-ı Hâdiyyet tecellisinin tenezzülen zuhuru ile tezâhür etse gerektir ki ilâç için bir dîn-i âhar bulmak muhal ender muhal olsa gerektir. Asliyyet-i İslâmiyye’ye agâhiyyet-i tâtıme ise tetebbuat-ı ilmiyye-i zâhiriyye ile gayri kabil-i imkân bulunur. Ancak ve ancak bir mürşid-i hakikiye teslim-i nefis etmekle vücut pezir olur. Ve illâ felâ!

Ey cân-ı men ırak olmayan bir zaman gele ki ömr-ü dünya hitama ermeden evvel edyan-ı ibtidaiyye-i mevcude-i muhtelif ehlî hakikat-i edyan-i asliyyeti lûtfen ve tenezzülen kendilere tecelli buyurularak acip ve müthiş görülegelmekte bulunan Dîn-i İslâm’ı kabul edeler olsuretli ki ilâç için bir din-i âhar bulunamaya.

Ey cân-ı men, ifâdat ve beyânat-ı fakrânemiz nefsi idüğü nukat-ı nazarı ile harç edebilecek bir kudret ve kuvvet tasavvur etme. Zirâ ve zirâ güvendiğin ulûm-u zahirîyye-i dîniyye bu bapta para etmez, edemez, çünkü bir gûna hükm-ü mâneviyyeyi haiz değildir.

Yahu! Biz heyet-i âliyye-i mezkûreye sûal edersek “Cenâbı İsâ ve dini nedir?” hangi İncil-i Şerif’e tatbikan cevap verecekler. Yahu!, cümle kütüb-ü semâviyye-i mâlûmeden kim ne anladı ve meşhudu oldu –Zâtî Evliyaullah müstesnâ- ; ve hattâ kitabete memur Ebû Hüreyre’nin ashaba “ Ben Cenâbı Muhammed’den iki ilim öğrendim, birini anın emri ile sizlere bildirdim ki Kur’an’dır, diğeri ise bende sır kalmıştır, andan bir kelimecik söylesem beni hulkumumdan kesersiniz” cümlesi mâlumdur. Yahu! Bu ilm-i ledün sahibi kimdir ki ahval-i sırrıyye-i edyana vakıf ve agâh ola gözüm.

Ey cân-ı men, zâhir itibarile ehemmiyetsiz gösterdiğimiz efrâd-ı beşer yâni insan hakikat itibarile olkadar haiz-i ehemmiyettir ki, târif ve tavsif için kelime yoktur. Zira; Allah “El İnsanu sırrî ve ene sırrehu” buyurmuştur. Mahlûk gördüğün insan tarif ve tavsife sığdırılmazsa halikiyyet nice tarif ve tavsif olunur.

Ey cân-ı men, hakikat-ı halikiyyet evvel emirde hakikat üzre ilmen vukûf icap eylerki her bir kelime-i Kur’an-ı Kerim’in mâlik idüğü “90” mânayı hakikiyyeye agâh olmak icap eder. Bir fazla mâna vermekten aciz kesân kabilmidir ki “Halikiyyet”i ilmen tefehhüm ede.

Ey cân-ı men, bir âlim-i zâhir göster ki her bir kelime-i Kur’an ül Aziym’e iki mâna verebile. Daha içeri girerek kısacık bir cümle-i mühimme-i azîme ve fehîme ile deriz ki: Nokta-ı Gayn giderilmedikçe vukufiyyet ve agâhiyyet sevdai hamına düşmek caiz olmasa gerektir.

Ey cân-ı men, “Hakk” görülmez zannu zehab-ı bâtılında bulunma.

“Hakk” sıfât-u zâtıyyet-i celileye sahibiyet ve mâlikiyet ile meşhud olabilir ki bu varlık ne demektir. Fefhem!

Ey cân-ı men, gözlerin dört aç. Sâhib-i Kelâm'ı gör, can yürekten dinle, kulak ver ki, ne der? Sahib olmayan demez, çünkü deyemez, zira "Kelâm-ı Aziym" demek için "Aziym-ül Âzam" olmalıdır. "Aziym-ül Âzam: Mâlik-i Mutlâkıyettir."

"Mutlakıyyet" e sahib bulunan vücud-u mukaddesin "Allah"ı yoktur. Bu ne demek olduğunu fehm-u idrâk edemezsen ihtiyâr-ı sükût eyle. Elinin hamuru ile erkek işine karışma! Zirâ ve zirâ ki şeriat, tarikat, mârifet ve hakikat, bu dört şeyi kerîmi bir Er-i tam, varup gelmiş (yâni, miraç yapup taht-ı temkîne oturmuş tâc-ı telvini giymiş ve irşad için mürşid-i âm olarak halk âlemine dönmüş) mutlakıyyet ve mevcudıyyet sahibi bir "Mürşid" yed-i pulâd-ı celâdet-u celâletile mürur ederek âlem-i lâhut ma fevkal fevki bulunan "âlem-i a'ma" ya sahib olduktan sonra söze karış. Zira Allah celâdet-i bî aman evliyaullah-ı celâlî ile atacağı sille ile ensene dönmüş ağzını taptığın "Allah-ı mevhum" doğrultamaz, fefhem gözüm!

Kulak ver, sözlerimiz masal değildir. Hikâye telâkki etme, Nedamet para etmez. "Allah-u Vahid" işittiğin, anladığın, bildiğin gibi değildir.

Dîn-u imân, dünya, ahiret, Kur'an velhasıl dîn-i celîl emr-i mühiminde agâh ve aşinâyım zann-u zehabında bulunduğun ahvâl, bildiğin, kandiğin gibi sanma. İman-ı mecaziden çıkıp küfr-ü hakikiye gir ki anlayasın.

Söz pek çok, fakat anlamak için irfân-i ibtidaî, sâni ve sâlis ki ilm-el yakiyn, ayn-el yakiyn, hakk-al yakiyn ki acz-i kül, fakr-i kül, akl-i kül'e sahibıyyet ve malikiyyet ister gözüm.

Sülûk görmüş deyüp geçirdiğin bu dem bu an içre "âlem-i a'ma" ya sahib ve mâliki bulunduğum makamıma ve merâtibime lisân-ı beşeriyyetle târif muhal ender muhal, lisân-ı hakikat ile mümkün ve fakat anı anlamak için anın kâbinde bulunmak ehem ve elzem bu ise gayr-i mümkün çünkü bu dem anın kâbinde bir şahs-ı mukaddes yoktur.

Ey cân-ı men, kemâl ve velâyetine kanî bulunduğun zât-ı mukaddes hâl-i hayat-ı mecazisinden ruh-u celâdeti içre sahabet olduğu gibi bad-el intikalda kemakân.

Bundan öte vazıh demek ister mi?

Ey cân ve ey sâlik-i hakikî bulunan evlâd-ı ruhiyye-i men kulak ver ki ne derem.

Tekemmülât-ı elzemiyye-i celîle-i "Cenâbı Vâhid-ül Ahad-ül Ferd-üs Samed-ül Kahhar" ı ihraz buyurmuş cevher-i sırrı zâtî-ı celîle-i hakikat-ül hakayık sahip ve mâliki zâtî kümmelin-i evliyaullah zevât-ı kiramin pek sıkı olarak mektum tutmakta oldukları salif-ül beyân cevher-i sırrı zâtî-i celile şol şeydir ki, ef'al ile izhar ve tefhim ve la bûd ve zaruri olup sözle anlatılmak ve bildirmek muhal ender muhal bulunur.

Hakikat-ül Hakayık-ı Cenâbı Perverdigâr âyât-u ehadis-i celîle ve mahlûkatile anlatılmakta idüğü nukat-ı nazarile zâtî kümmelîn-i evliyaullah'dan gayre tamamen meçhul ve mestur olup halbuki "Hakk" fiiliyat-ı celîlede bulunduğu anda gösterilmek suret-i lâzimesile bildirmek ve anlatılmak icap eder ki deyecek kalmaya.

İşte sırrı zâtî-i celilede bir er-i tam, varup gelmiş bir mürşid-i âm “ yed-i celâdet ve celâlet” i ile terbiyye-i zâtiyye görerek vücud-u hakikîyyeye sahib sâlikân-ı hakikîyyeye lâfla değil huruf ve sadadan arî ve berî bir lisan-ı ruhiyye ile ruhî agâh buyurulduğu gibi can olmuş tenine de fiilen nüfuz ettirilmekle sahip ettirilir olsa gerektir.

Ey şeriat-ı garrayı Muhammediyye'nin zâhirî memurları bulunan ulemayı zâhir hazerâtı ne anlamak istersiniz ki deyelim ve anlatalım. Demiş olsak ne anlayacaksınız!

Şeriat-ı malûme-i âmmeden mi, şeriat-i tarikattan mı, şeriat-ı marifetten mi, şeriat-ı hakîkiyyeden mi? Yoksa şeriat-i hakikat-ül hakayıktan mi anlamak istersin?

Aya! Şeriat-i amme-i mâlûmenin lisân-ı zâhirisinden haberdar bulunduğunuz nukat-ı nazarı ile bundan demek zait hatta ki, abes olsa gerektir.

Malûmun ola ki bu tadat eylediğimiz şerayii celîle yekdiğerinden ince, deşik, edyan-i mevcude-i mâlûmenin havsalası alamayacak derecede mühlik ve müdhîş olarak zâhirisine memur bulunduğunuz şeriat-i Muhammediyye'nin içten içe olarak içindedir.

Ey cân-ı men , doksandokuz meanii celîleyi haiz ve hâmil ve en son olarak lisan-ı Arap ile kisvelenmiş olan kelâm-ı nefsinin ki Kur'an-ı Aziym-ül Burhan'dır, bir manâyı zahirîsinden ileri gidemediğimize karşı şeriat-i tarikiyye'den bahs edecek olursak evvelâ sual icap eder ki, ihâta edebilecek kuvve-i müdrike-i lâzimeyi hâiz ve hamil misiniz?

Feemmâ ey cân-ı men, deriz ki bu eltâf-ı celîle-i mâneviyye ezeli ve ebedî olmak üzere sizlere nasip buyurulmamıştır. Kabul ve teemmül buyur ki, sizler ile nasıl görüşülür.

“Âlem-i A'ma” ya munhasır ve mahsus Kitab-ül Vücut'den nasıl bahs edilebilir. Çünkü “Vücutike zenben la yukasu aleyhi zenbun âhar” ve “Hasenat-ul ebrar seyiyat-ul mukarrebîn”..ilâ âhiri ehadis-i şerife-i malûmeleri malûm gözüm cânım.

Ey cân-ı men, ve ey bikes ve bivaye olan insan kulak ver ki ne direm:

Mecaziyyet nukat-ı nazarı ile sahip kelâm menem, çünkü mesturem hasb-el adab. Feemma “mer'iyem ba abdiyyet” Celâliyyül celâlî zâtî evliyaullah bir dereceye kadar muhafaza-ı adaba tenezzül buyurur. Zira: “ Muhtarun birrey velferman” dırlar. Kitab-ül Vücut sahibidir. Andan söyler, andan bahseder. “ O lisân-ı celâdet” ancak ve ancak zâtî kümmelin-i evliyaullah hazerâtınca mâlumdur. Mestur feemma abdiyyet ile mer'i zâtî ve celâlî kümmelîn hazerâtı lisân-ı celâdet ve fehâmetten sudur ve zuhura gelen kelâm-ı nefsidir. “ Allah dili” dir.

Ukul-u beşeriyyetin eremeyeceği daha vazih deyem ef'alî ve sıfâtî evliyaullah cenâblarının bile hakkile tefehüm edemeyeceği bir lisân-ı celâdetdir. Deyem anla ki “Tehalleku bi ahlâkillah vettasifu bisıfâtillah ilâ malâyetenâhî ma fevkal fevk sahibi Cenâb-uz Zâtî” deyeceğinde tereddüt tenezzülünde bulunmaz çünkü fehem!

Ef'alî ve sıfâtî cenab-ı evliyaullah ancak ve ancak “Âlem-i Lâhut” ten bahs edebilirler. Kitab-ül Vücut sahip ve mâlik-i zâtî cenab-ı kümmelin-i evliyaullahın her sözü “Âlem-i A'ma” kelâmıdır, müdhîştir, tehlikelidir. Andan işittiğin Kelâm-ı Âzam-ul Muazzam karşısında küfrünü, tekfire, târiza cesaretyâb olma. Bu makam-ı celâdetde taptığın Allah, imân edegeldiğin Kur'an ve ehadis para etmez, edemez.

**“Menem lâ gayr der her kim görürsen böyle bir zâtı
Koma dâmenini elden ki feyyâz-ı ezel odur”**

**“Fukara kalbine kim dokuna
Dokuna sinesi Allah okuna”**

Ey cân ve ey bîkes ve bîvaye insan ne direm, kulak ver. Bâlâda müherrer “fukara” kelimesini fakir manasına alma. “Fakr” den murad “ Merâtib-i Uluhiyyet” e sahip ve mâlik “Sifâtıyyun Evliyaullah” olsa gerektir. Fakat sen senlikden kurtulamadığından “Evliyaullah” hazeratını tanımak senin için muhal ender muhal bulunacağına binaen anların kulûbuna dokunamazsın.

Feemma “Evliyaullah” hazeratı her hangi kalb olursa olsun incitildiği anların cenablarını sıkacak bir mesele-i mühimme idüğüne nazaran kendi kalbleri kırılmışçasına müteessif ve müteessir olduklarından “Kalb” e dokunanın sinesi tûg-ı hunriz-i celâdet-i Cenâbı Vâhid-ül Kahhar’a mâruz kalır. Zira “Kalb” esas itibarile “behasbelmâneviyât” mühim bir “şey-i kerîm” bulunur. Dokunmak, rencide etmek, vahim neticeler tevhit eder ki “ Tapılan Allah kurtaramaz”, gözetilmek, daim tevakkı ve ictinap üzre bulunmak ehem ve elzem olsa gerektir.

Nazar-ı Evliyaullah’ta hakikat-ül hakayık “İsân-ı Kur’an-ı Kerîm’ce” kâfir buyurulmuş olan kesân kalbleri de bu meyana dahildir, çünkü fefhem.

Netice-tün netayic itibarile zülf-ü yâra dokunmaktan, kalyon devirmekten, ellerinin hamuru ile erkek işine karışmaktan hazer ve ictinap ehem ve elzem bulunur gözüm. Mutlakıyyete, mevcudıyyete sahibıyyet ve malikiyyet ister ki, parmak uzatasın.

Can yakma, hanuman söndürme, müteyakkız ve mütedebbir bulun. Zira mâneviyyat oyuncak değildir ha!

İkdam Gazetesi’nin 9220 No’lu nüshasının üçüncü sahifesinde “mev’iza ve kelime-i tevhid” serlevhalı Unkapanı civarında Yeşil Tulumba karşısındaki Şazeli Dergâhı’nda Çarşamba akşamı yâni Perşembe gecesi yatsıdan sonra mühim bir mev’iza verilecek ve menba-ı hakikat-ı eşya olan nokta-i kül’den bahs olunacak zemininde bir ihtar meşhud-u fakranemiz olmuştur.

Ey cân ve bîkes ve bîvaye insan kulak ver ki, ne direm,

“Nokta-i Kül” menba-i hakikat-i eşya değildir.

“Nokta-i Kül” menba-ı serair ve cevher-i kemalât, hakikat-ül hakayık-ı celîle-i vücuddur.

Ey cân-ı men, “nokta-i kül” den bahs etmek için âlem-i a’ma ya ve kitâb-ül vücûda sahibıyyet ve mâlikiyyet ister, buna ise menem la gayr ve el mülkü li diyebilir bir “İsân-ı mutlakıyyet” e sahip bir vücûd-u mukaddes icap eyler ki bu nerede?

Ey cân-ı men Cenâbı Muhyiddîn telifatı ile tettebbü edilmekle “nokta-i kül” den bahsa cür’et hata ender hata olsa gerektir.

Ey bîvaye kimse, yağmurlu havada bir sahrada merkep ayağından hasıl olmuş bir çukura teraküm etmiş idrarı bahr-ı umman sanma zira ve zira ki, bu iktidar ile o gibi bir bahsa girişilmez.

Ey cân-ı men, dinle ki, ne direm “ Azamet ve celâlet ve fehâmet-i Cenâb-ı Vâhid-ül Kahhar’ı hakikat-ül hakayık üzre bildirecek bir kelime ve ef’al henüz vücûda gelmemiştir. Çünkü ef’alî ve sıfatî evliyaullah bad-et tehavvül ruhan ve zâtî kümmelin-i evliyaullah hazerâtı ise ihtiyârî olarak tenezzülen bad-et tehavvül mütekasifen terakki ve seyranda buldukları ehline mâlumdur. Zâtî zevât-ül mukaddes-ül vücûd azamet ve celâdet ve fehâmet emr-i mühiminde olan meşhudâtını zâhire zuhur ile beyanatta bulunmaya tenezzül buyurmaz idüğinden nereden malumat alacaksın ki âlem-i a’ma ve hakikat-ül hakayık-ı cevher ve hulâsa-tul hulâsa-ı esrar bulunan nokta-i kül den bahse cür’et edebileceksin yahu! Sen kim oluyorsun ki elinin hamuru ile erkek işine karışıyorsun. Kalyon deviriyorsun, zülf-ü yâra el uzatıyorsun. Neye vâkîf ve âşinâsın ki mev’iza-ı mühimmeye kalkışıyorsun. Edeb ya hu Edeb!

Ey cân-ı men, mâlûmun olsunkun ki:

“Müvehhit âgeh ol ey can ebet tevhide yeltenmez
Hakikat âşina ve bilen düşer mi şirk-ü isyâna”

Ey cân-ı men, ehl-i hakikat mühim ve azîm görmekte bulunduğunuz tevhide yeltenmez ve tenezzül etmezse âya hakikat-ül hakayık sahip ve mâliki nasıl olur da bu hatay-ı azîmi irtikâbe tenezzül eder. Elbette mâlumundur ki:

“Hasenat-ül ebrar seyyiat-ül mukarrebîn”

Ey cân-ı men, ef’alî ve sıfatî evliyaullah şöyle bir yanda dura, zâtî kümmelin-i evliyaullah ne zan olunuyor ki lâzımî vehile ehemmiyet verilmiyor.

“İre ayn’e gide nokta-i gayn”

Ey cân-ı men, bunda mâlumun olan cümle ehâdis, Kur’an ve hatta taptığın “Allah” para etmez. Gözün dört aç ara ki, tenezzül eder de kendüyi bildire. Ruh-u celâdet içre alırsa düdüğü çalarsın.

Ey cân-ı men, edeceğiniz “mev’iza-i mühimmeniz” âlem-i a’ma ve hakikat-ül hakayık ahval ve ef’ali karşısında cüz-ü la yetecezza kadar hükmü yoktur. Neredesin ki neden bahs ediyorsun. Biraz daha vazîh dense hangi sahibiyet ile tefehhüm edeceksin.

Ey cân-ı men, zâtî evliyaullah meclis-i muazzam ve mukaddeslerinde bulunarak sohbetlerini işitmiş olsan divâne olursun. Eyvah ki, bu an içre bir noktada yoktur ve geleceği meşkük ve çünkü nihayete bir şey kalmadı.

Ey cân-ı men ve ey bîkes ve bivaye insan. Kulak ver ki ne direm:

Mecaziyyet nokta-i nazarile sahib-i kelâm “menem” fakat hakikat-ül hakayık itibarile “men degilem” çünkü “mestûrem behasb-ül adab” feamma mer-iyem “ba abdiyyet”.

Celâliyülcelâlî evliyaullah-ı zâtî bir dereceye kadar muhafaza-ı adaba tenezzül buyurur. Zira “ Muhtarun bilrey vel ferman”dır. Kitâb-ül vücûd sahibidir. Andan söyler, andan bahs eder. O lisân-ı celâdet ancak ve ancak zâtî kümmelin-i evliyaullah hazerâtınca mâlumdur.

Mestûr feamma abdiyyetle mer’i zâtî ve celâlî kümmelin-i evliyaullah hazerâtı lisân-ı celâdet ve fehâmet-i celilesinden zuhur ve sudura gelen kelâm-ı nefîdir. “Allah dili” dir. Ukul-ı beşeriyetin eremeyeceği daha vazih deyem ef’alî ve sıfâtî evliyaullah cenablarının bile hakkile tefehhüm edemiyerek ihtiyar-ı sükûte mecbur olarak itaat ve inkıyat buyurdıkları bir lisân-ı celâdet ve fehâmet-i muazzamadır. İşte bu itibar-ı sahih ve kat’iyye-i la yetegayyer ile ne buyurursa itaat ve inkıyat üzre ol. İcrada kat’a ve ebed tereddüt etme zira ve zira “O” dur.

Direm anla ki “tehalluku bi ahlakıllah vettasıfu bisıfatıllah” serair-i celilesi mazhar-ı tamamı ma fevkal fevk “cenab-uz zâtî” deyeceğinde tereddüt etmez, tenezzülde la havfır Çünkü fehem.

Ef’alî ve sıfâtî Cenâbı Evliyaullah ancak ve ancak âlem-i lâhut’tan bahsedebilir. Kitâb-ül Vücûd sahip ve mâlikî zâtî kümmelin-i evliyaullahın sözü âlem-i a’ma kelâmıdır, müthiştir, tehlikelidir. Andan işide geldiğin kelâm-ı âzam-ul muazzam karşısında tekfire, tarıza, cür’etyap olma. Bu makam-ı celâdetde taptığın Allah, imân ede geldiğin Kur’an ve ehadis para etmez, edemez.

**“Menem la gayr her kim der görürsün böyle bir zâtî
Koma damenini elden ki feyyaz-ı evvel oldur”**

Ey cân-ı men, evliyaullah , Hakk’ın sevgili kulları olmak üzre tanınmış “la”. Ef’alî ve sıfâtî evliyaullah hazeratı hakikatı bilinmek ve anlaşılma muhal olup zâtî evliyaullah hazeratı ise hakikat-ı hakayık ve kitâb-ül vücûd sahip ve mâlikî buldukları nukat-ı kat’iyye-i lâ yeteggayyeri nazarile ol zevât-ı şerife-i mukaddeseleri bilmek, tanımak, anlamak “nokta-i gayn” ı gidermeğe mütevakkıf bulunur ki “gidermiş” görülmek şöyle dursun görüleceği de maalesef muhal ender muhal olsa gerektir. Vah esefa!

Ey cân-ı men, zâtî kümmelin-i evliyaullah hazeratı hakkı mukaddes ve celîlerinde daha vazih beyanatta bulunmak söz ile değil ef’al-ı celileleri ile muhal olmayup kabil ve mümkün ise de âh ne çâre ki, “26.000” defa zuhur-u sahiha-ı mâlûme hercu merciyete düşürülmek mugayır-ı adab-ı zâtiyyet bulunur.

Feamma zan olunmasın ki bildirilmiyor, gösterilmiyor. Heyhat, fakat görecek, anlayacak mefkut. Yine sad hezar eyvah.
